

6. srpna – Proměnění Páně C

Nedrželi jsme se v té věci nějakých chytrácky vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost. (2 Petr 1,16)

První čtení

Daniel 7,9-10.13-14

Viděl jsem, že byly postaveny trůny a stařec velikého věku usedl. Jeho roucho bylo bílé jako sníh, vlasy jeho hlavy jako čistá vlna, jeho trůn plápolal ohněm, jeho kola – žhoucí oheň. Ohnivý proud vytékal a vycházel od něho, tisíce tisíců mu sloužily, desetitisíce desetitisíců stály před ním, usadil se soudní dvůr a byly otevřeny knihy. Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel (někdo) jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

Druhé čtení

2 Petr 1,16-19

Milovaní! Když jsme vás poučovali o tom, jak mocný je náš Pán Ježíš Kristus a že zase přijde, ndrželi jsme se v té věci nějakých chytrácky vymyšlených bájí. My jsme přece na vlastní oči viděli jeho velebnost. Neboť přijal od Boha Otce čest a slávu, když o něm vznešená Boží velebnost promluvila tato slova: 'To je můj milovaný Syn, v něm já mám zalíbení.' Ten hlas přicházel z nebe a my jsme ho slyšeli, když jsme s ním byli na posvátné hoře. Ale máme něco spolehlivějšího, totiž výroky proroků, a děláte dobře, když na ně dbáte jako na světlo, které svítí na temném místě, dokud se nerozbřeskne den a jitřenka vám nevzejde v srdci.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbledl. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl podstoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: "Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi." Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padla na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: "To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!" Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

K zamyšlení

Svátek Proměnění Páně spadá do období léta, do doby, která je nám dána k odpočinku a k nabytí nových sil, k cestování nebo také k vnitřnímu úklidu a novému směřování našeho života. Je to doba, která nás směřuje k tomu, abychom udělali to, co v každodennosti jde mimo nás nebo co nebereme v potaz. A je to také doba, ve které můžeme být obdarováni "zkušeností na hoře" – v doslovném i přeneseném slova smyslu. Chceme trávit čas na hezkých místech, po kterých později tu a tam zatoužíme. Proto je důležité, abychom zcela vědomě pěstovali vzpomínky na lidi a zážitky. Nemůžeme si je ponechat, ale stávají se nám oporou, když po nějaké době zase zapadneme do koloběhu každodennosti.

Vetkáním do našeho koberce života jej obohatí barevnými barvami, celkově nám zprostředkují při pohledu na naše životní mezníky vědomí, že náš život má jasný a trvalý smysl a posilují nás ve zkušenostech bolesti a smutku.

Podobná zkušenost mohla být zkušeností proměnění na hoře pro Ježíšovi učedníky. Hory jsou společně s pouští zvláště významná místa k setkání s Bohem a Boží blízkosti. Tak jako jsou hory vyzdviženy z krajiny, tak jsou sílící setkání s Bohem jakýmsi vyvýšením z každodennosti, jsou to zkušenosti, kdy Bůh sám na krátkou chvíli pozdvihuje omezené lidské obzory – jako záruka jeho velkoleposti. Proměnění Ježíše vyjadřuje, že světlo Boží je budoucnost a je silnější než zkušenost bolesti a smrti. Je to povzbuzení důvěřovat Ježíšovu životu, i když již směřuje do Jeruzaléma na kříž. Před učedníky leží mnoho strádání, strachu a smutku, ale současně je jim darován pohled na horu zmrtevýchvstání. Do té míry předchází poselství proměnění poselství velikonoc. Pomáhá nám překonat vyprahlé cesty našeho života, pokud máme zkušenost s tím, že nás Bůh přijímá jako svou milovanou dceru, jako svého milovaného syna. Pak se můžeme chopit všeho těžkého a zatěžujícího mnohem snadněji pomocí nových a kreativních obzorů.

Takové momenty proměnění si však nemůžeme vynutit. Můžeme být pro ně otevřené, ale ony zůstanou vždy darem, který do našeho života zasáhne nečekaně a jehož nepředvídatelnost nás někdy může až vyděsit. Mohou to být bohaté zážitky, ale také "jen" pocit bytí jen sám s Bohem, být zahalen Jeho láskou, radostí, mírem.

Ať je nám všem v tomto letním období darován moment, v němž zasvítl Boží blízkost a náklonnost jako zářící a nečekané světlo.